

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost
župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih
misa u predvorju crkve.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se
javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa
svećenikom za termin.

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XI Broj 39 (525), 22. kolovoza 2021.

KRALJICA

XXI nedjelja kroz godinu

Isus Riječ života

*Isuse, tebi su prigovorili da je tvrda besjeda
što je govoriš, a nitko nije govorio kao ti,
nitko nije pogađao u srce kao što si to ti,
Isuse, znao. Govorio si jasno i otvoreno.
Tvoja je riječ mogla nekoga i pogoditi, ali
prije svega tvoja je riječ bila izvor života i
radosti. Ove su riječi Duh i život.
Gospodine Isuse, mi smo ovdje. Ne želimo
otići. Učini nas pravim učenicima koji će se
potpuno otvoriti tebi, prihvatiti tvoju ljubav i
prijateljstvo kao temelj novoga života.
Nahrani nas sobom!*

I. čitanje (Jš 24, 1 – 2a. 15 – 17. 18b)

II. čitanje (Ef 5, 21 – 32)

Evangelje po Ivanu (Iv 6, 60 – 69)

DUHOVNA GLAD – DUHOVNA HRANA

Znamo osobe za koje mislimo da ih dobro poznajemo i onda se jednom iznenadimo na nekom njezinom promašaju ili velikom činu. I to nam nameće pitanje kako se postaviti prema svojem bližnjemu. Da li se treba distancirati ili još više zbliziti? Da, odnos udvoje uvijek je životna avantura. Odnos čovjeka i Boga je odnos prijateljstva i uzajamnosti. Bog se objavljuje čovjeku, a čovjek se treba otvoriti Bogu. Čovjek se 'hrani' Bogom, a čovjek je Bogu radost.

Psihološki bi se moglo reći: čovjek treba Boga, Bog treba čovjeka, iako je Bog slobodno stvorio čovjeka. Jer ga je slobodan (iz ljubavi) stvorio zato mu i treba. Uvijek se uspoređivalo potrebu Boga čovjeku sa svakidašnjim kruhom (hranom). Čovjek je po svojoj naravi otvoren prema vječnosti i potreban je vječne hrane, vječnog života. To nam svjedoči babilonski ep Gilgameš, egipatska Knjiga mrtvih i židovska Biblija. Svi upućuju na potrebu vječne hrane i ishrane za vječnost.

Koja je to hrana koja čovjeka hrani za vječnost i za njegovu sreću i puninu? Čovjeku je potreban kruh zemaljski i kruh 'nebeski'. Potrebna mu je materijalna hrana, potrebna mu je i duhovna hrana. Zato se ne može naći zadovoljenje tjelesne hrane u duhovnim sadržajima, kao ni duhovnu hranu u materijalnim sadržajima. Izgleda da se često u čovjeku dogodi zabuna, pa je sklon materijalnim 'kruhom' zadovoljiti i svoju duševnost. Cijeli se život u tome smislu orijentira, i na koncu se konstatira da je život bio 'prazan' i na koncu nije bio osmišljen. Iako je materijalna hrana također od Boga, pa i sama 'mana' nije zadovoljila čovjeka. Njemu je potrebna jedna druga hrana.

Čovjeku je potreban kruh koji nosi vrijednosti samoga Isusa. On je 'kruh koji je sišao s neba'. Tko je njega gladan i tko ga blaguje živjet će vječno. Samo kroz kruh – tijelo čovjek transformira sebe u vječno biće. Živi kruh – tijelo – potiskuje sve idole. Zato se ni u kojem slučaju duhovno ne treba materijalizirati. A da u čovjeku prebiva duševnost, to prihvaćaju svi ljudi, a to znači da je svima potrebna 'duhovna hrana'. To nije ni govor,

ni priča, ni slika, to je 'dar s neba', Božji duh. Isus je cijeli bio prožet duhom, zato je njegovo tijelo i njegova krv tijelo za duh, za čovjeka, za osobu. Duh se očituje kroz tijelo, a tijelo je mjesto za duh. A ovo hoće reći njegovo tijelo je tijelo prožeto ljubavlju, tijelo je sakrament ljubavi. Samo preko tijela mi doživljavamo snagu ljubavi. Tijelo prožeto ljubavlju očituje čovjeka kao duhovno biće, a tijelo bez ljubavi je animalno (životinjsko) tijelo. Isusu je tijelo u funkciji duha.

To je teško bilo razumjeti i samim apostolima. Isus im je izgledao kao 'nebesko' biće. A tek kad su se oni preporodili razumjeli su radost tijela i duha. Tijelo prožeto duhom dobiva svoju puninu i veličinu. Zato nama Bog biva nerazumljiv dok ne oduhovimo tijelo. Tek ako poslušamo Isusov poziv kultiviranja tijela možemo prihvatiti fizičku žrtvu i požrtvovnost, altruizam i zajedništvo. Sve ove vrednote traže da se odrekemo nekih fizičkih (tjelesnih) sklonosti. Potrebno nam je kultivirati tijelo da bude u skladu s našim duhom. Jer po tijelu svi smo mi i egoistični i zatvoreni u sebe. Duh nas čini altruistima i zajedničarima. Hraniti se Isusom znači hraniti se njegovim Duhom – a njegov duh se predaje kroz tijelo i krv koji su samo simboli (i više) duha koji daje život. „Duh oživljava – tijelo ne vrijedi. Riječi koje sam vam rekao su duh, i one su život“ (Iv 6, 63). Što je naš kruh života? Kruh naše sreće, naše ljudskosti?

Današnjem čovjeku koji je puno materijaliziran Isusov je govor do kraja 'tvrd', nerazumljiv i neprihvatljiv. Kao što su čovjeku mnogi Isusovi govori i pozivi nerazumljivi, te mu izgledaju da su protiv njega (čovjeka) samog. To je taj časoviti privid, zato je potrebna vjera da se nadiđe časovito 'priviđenje'. Isus s čovjekom sklapa savez duha i ljubavi, stoga kršćanstvo nema obrezanja nego sakrament krštenja kroz koji se sklapa savez ljubavi u duhu. Sada se Bog objavljuje u ljudskom srcu, a ne u brdima, očituje se kroz srce (čovjeka) a ne u grmljavini. Najveće je Božje svetište čovjekovo srce, više od svih svetišta na svijetu. U srcu se događaju 'vizije' i čudesa.

Fr. Marijan Jurčević